

ANY VI

NÚM. 239

BARCELONA 24 MARS 1893

Adelina Garry

¡Gracias á Deu!

Si senyors, ho repeteixo, gracias á Deu qu' ha passat; pero ja 'm servirà d' experiència pera l' any que vé.

La dona va dar-me entenent de celebrar lo día del meu sant y encare tinch mal de cap al pensarhi.

Ella prou va dir: Convidarém á quatre amichs; ho he contat, y no gastarém mes enllà de set ó vuyt duros; ja tenim los noys grandets; 'n Pepet té onze anys y li darém un día de satisfacció.

—Pero, dona, vaig contestarli, pensa que tú no estás feta á la cuyna y si ho deixas á mans de la minyona dinarém malament y tart.

—No tingas por, la faré anar á la plassa dejorn, ab postres no hi hem de pensar; mon cusí t' enviará, com cada any, 'l consabut ramillete; los teus dependents repetirán lo de la plata de pastas com l' any passat y jo faré no mes la crema ab melindros que la senyora d' aquí al devant ja va dar-me ahir la recepta.

—En fi... com vulgas, vaig exclamar al fi. ¿Y á qui vols que convidi?

—Mira... á mon cusí, á 'n Manelet, al mestre de piano de la nena y á un ó dos dels mes predilectes teus del cassino.

—Bè, bè... Deu fassi que tot vagi com desitjas.

—Y sí, home, mira, fes las invitaciós que diré al noy de la portera que las porti á domicili.

Y assentant-me al escriptori vaig extendre las *credeciàls* ab menos gust que 'l día que fassi 'l croquis de la esquela de defunció de la meva sogra.

Per fi va arribar lo dia anhelat; sant Joseph va amaneixe nuvol, y mentras la minyona de casa s' estava á la Rambla de las Flors, ab lo cistell plé, conversant ab un cabo d' inginyers, sense pensar ab la feyna que hi havia, á mí 'm van caure dugas gotas al nas, anant á veure si la trobava perque ja eran mes de las nou.

Al véurem, va plantá al guerrerro y va pujar al tranvía mentras jo hi pujava darrera seu, quedantse lo militar mirant per tots cantóns buscant la causa d' aquella brusca despedida.

Per fi varem arribar á casa y serían d' s quarts d' uns que tots los convidats *formavan* en la nostra salleta de confiansa, mentras de la cuyna ja sortía una furtó... de cremat capassa de desanimar al home de paladar mes enrahonat.

Jo suhava d' angunia, y tractava d' animar la conversa perque la nostra gent no se 'n adonés, com si los nasos tinguessin may altra missió que la de recullir tota classe d' emanaciós.

De prompte entrá l' Emilia y exclamá: Tindrán que dispensar si trovan l' arrós un pensament fumat; aquella s' ha distret mentras jo arreglava l' escarola y s' ha agafat una mica.

—Pugi, dona, vol callar! vá exclamar un.

—A mi hasta m' agrada més, va anyadir un militar retirat que va dur 'n Manelet; aixis destrúex la monotonía del diná.

—Sí, sí, ja será bo per xó, vaig acabar dient jo mentras las tripas 'm davan voltas de rabia y la cara se 'm tornava roja de vergonya.

Y las horas passavan, y ja no sabiam de qué parlar,

y la gana de tots, á judicar per la meva, 'ns alsava y sobre la taula no hi havia mes qu' aquella blancó de las estoballas y las ampollas plenas de vi qu' esperavan que se las descarregués desde las dugas de la tarde.

Van tocá las cinch.

Quan m' anava á aixecar pera mourer un escandol veig á la criada que posa una plata que fumava, sobre los salva-manteles.

Lo suspir que cada hu va llensar instintivament va fer l' efecte d' una manxa de clavetayre que de propmté 's reventés.

—A la taula! senyors, va cridar victoriosament la meva dona, y colcantse cada hú á puesto, ja no va haverhi pensaments mes que per satisfacer lo ventrell quals parets prou se tocavan las unas á las altras.

A pesar de la fam devoradora que tots teniam no va pas haverhi qui resistís aquell arrós.

Alló no era arrós, alló era café torrat.

Y mes cobát qu' un ou de fonda de sisos.

—Ni 'l de la monotonía va podé empassar-se una forquillada. Aquell arrós no 'l salva ni la claue de *Eldorado*. Vaja, noya, vaja, que portin lo demés, vaig cridar jo disgustat pero ab accent de brometa.

—Ja veurás, un descuyt tothom lo te; va respondre ella sulfurada mentras treya aquella plata de la taula. Sort que va seguí un platillo ab sebetas deliciós.

Ab aquell guisat la minyona de casa hi te la má molt trencada...

En lo menjador per espay de rato no va sentirse mes que lo soroll dels *molars* triturant trossos de badella y sebetas senceras que queyan al estómach com pluja desitxada sobre un camp de secar.

Va seguir un plat de mandanguillas ab monjetas gallegas que va fer lo mateix itinerari que l' anterior.

Las botellas de vi varen comensar á entrar en acció y alternant los sólits ab los líquits va seguir la professó fins que *las bodegas* ja varen arribar á un punt que ja los comensals podian comensar á fer brometa.

Lo militar ja comensava á estar un xich moné.

Bebia com un lladre, y á cada moment omplia la copa del meu noy gran que tenia al costat y que treya foch per las galtas.

Jo per no ofendrerl sufria y callava.

De prompte 'l cusí que també s' havia animat per graus, comensa á picar á la taula demanant champagne.

Y champagne! champagne! cridavan tots en coro, sobresurtint la veu del meu Pepet com un flautí destrempat.

Ja hi som, vaig pensar.

Y no hi va haver mes remey qu' anar per champagne.

Y tornarhi per dugas ó tres vegadas.

Al pontar la crema á la taula, feta per la meva dona ab la recepta de la vehina, ja ningú s' entenia de feyna. Lo cusí, qu' era molt aficionat al billar, sostenia una polémica ab un del Cassino que no volia passá perque ningú fes mes carambolas seguidas qu' ell.

Lo militar ja casi 's propassava tirant piropos á la meva dona y volent que begués mes, mentras 'n Pepet se m' agafava á las mans suhat y groch demanant que l' acompanyés al *hu ab dos ceros*.

Jo no gosava á deixar la dona al costat d' aquell mestre que per esplicarli las batallas en que havia estat, li pegava copets sobre 'l pit ab las puntas dels dits y quan li creixía l' entusiasme li apretava las munyecas qu' ella no separava subyugada per la bélica oratoria d' aquell Artagnán.

En un santiamén y mentras jo entretenia al meu marréch, va desapareixe lo contingut d' aquella plata que mes que crema semblava sémola de la granada.

Y sort de la crema ..

Lo meu noy, qu' havia comensat ab áscos, 'm restituhía sobre las botinas, reunit, tot lo qu' havia menjat y begut per separat.

Lo cusí volía estrellar en lo cap del seu contrincant una ampolla porque li negava que per retruch no 's podia fer un retrocés, y jo malehia la pensada de la meva costella de celebrar lo meu patrò, quan de moment vam sentirnos tots ferits de violents dolors de ventre; á mí las tripas 'm punxavan, lo Pepet xisclava com si 'l degollessin; lo militar ja no explicava batallas ni 's cuydava de la dona.

Alló va ser un cambi de decoració com per miracle. A poch lo *hú ab dos ceros* era prés per assalt y los qu' havían d' esperar desapareixían per dintre de la casa...

La llet de la crema era passada y va fernos l' efecte d' un vomitíu-purga.

No explicaré mes detalls porque no fora *licorós*; sols puch dir que gracias á la crema va acabar la festa cómicament quan podia haver acabar en trageria.

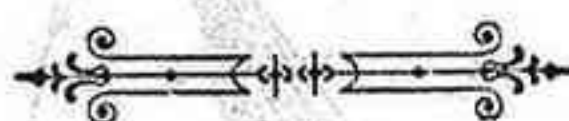
Pero, celebrar mes lo sant? ah! no... may mes...

Cadascú á casa seva.

Que Sant Joseph ja está bè en lo cel.

SERRALLONGA.

VENTATJAS DEL MATRIMONI ⁽¹⁾

LEMA: ¡Quina ganga ser casat!

AFIRMAN 'ls solterons que «un home está llest, casantse». ¡Just! Es cosa, no probantse, que no admét afirmacions.

Y ho afirman, *perque si*, aquets homes ab sa ciencia...

¿Si no 'n tenen experiéncia del casar, qué 'n poden dí?

¡Els que, vatúa 'l dimoni, ni dona (propia) mantenen, —pocas vergonyas!—pretenen fer la contra al Matrimoni!

¡Si, del casar, ni sé com dirne tant mal algú gosa!...

Jo no més diré una cosa: ¿No 's casa, casi, tothom?

Algo, per forsa, ha d' haverhi que 'l casori no detura.

Si 'l Matrimoni es locura, casi ningú té senderi.

Sentat aqueix precedent, un manicomi 'l mon fóra...

(¡No 'ns várem, jo y la senyora, pas beure l' enteniment!)

Molts, (com jo 'n deya) per vici, del casar ne diuhen mal; y, més tart, (.es natural!) per casars' tenen desfici.

Puig, generalment parlant, qui 'l Matrimoni critica sent solter, de mica en mica de pensaments vá mudant;

ell mateix s' engresca, y ell es qui tip de viure sol, casarse depressa vol

y, casat, es un anyell.

Aixó passa á tot arréu y, per aixó, no m' extranya.

¿Lo Matrimoni?... S' enganya qui sosté qu' es una creu.

¡Ay senyor! Jo dich á molts que no ho endevinan pas; será de sucre, en tot cas, porque 'l portarla es molt dols.

Fá vint anys que sóch del gremi, y, si la dona 's moría,

(¡si 'm sentís 'm mataría!) diría á un altra:—¡Tornemhil—

¡Veyéu si 'm sab gayre gréu ser casat! ¡¡Gens!... Ja ho he dit.

Las ventatjas d' un marit son moitas, á fé de Deu.

La dona, siguent casada, es per l' home una gran sort. (Ey! si no arreplega un *mort*; vull dir, si es ensopegada.)

De tant bé que la muller, cuyda al marit, 'n fá abús: ella 'l planxa, 'l renta y cús sens' costarli cap diner.

Si está malalt, ella 'l cuyda ab carinyo, ab interés, y tampoch li costa rés (si té la butxaca buyda).

Ja casat, ¡ab quin descans viu l' home! ¡sembla mentida! ¡quin goig (si 's guanya la vida)! ¡y (si té diners) quins plans!

¿S' lleva? Té á punt la roba. ¿Vol esmorsar? Ja 'l té á punt.

(Menos algun día... ¡algun! que roba ni esmorsar trova).

Qui topa una bona dona no ha de passar cap apuro y la dona, jo asseguro, que, si l' home vol, es bona, Y podent trovar (s' enten; si 's trova) bona companya; qui ab lo casori s' enganya proba tenir poch talent.

La ventatja més entesa (si no resultés tan cara) es la que vos diré encara: la de no pagar dispesa.

¿Y qui li empeta la basa al que, ja *matrimoni*at, passa de trist rellogat á ser amo?... *cap de casa?*

Cent ventatjas evidents citaríá, si volía; ¡més de mil ne citaríá! (Menos mil inconvenients).

Qui es casat, més ben vist es; qui es casat, fá respectarse; qui es casat, pot presentarse ab orgull entre 'ls demés que no ho son, porque ja ha fet, casantse, lo que devía; satisfá 'l deute que havia ab la societat contret.

Y si encare hi há qui aboni lo *celibat*, li diré:

Ningú pot negar que té ventatjas lo Matrimoni.

JOSEPH BARBANY.

(1) Primer accésit en lo Certamen humorístich que celebrá lo «Cassino Tarrassénch».

OPORTUNITATS

—Y vosté es dels que denuncian periódichs?
—Veurás... no tot ha de ser fer lo calavera...

ENTRE BASTIDORS

—Ep!... noya... No juguém!

Cartas comercials

DE Barcelona á Madrid).—Marit méu: No tardis més temps á tornar; no vull qu'estiguis tan temps de viatge: primer sóch jo, que 'l téu amo; fá sis mesos que no 't puch veure y 'm sembla que fá sis anys; si trigas á venir, 'm moriré de pena; per 'mor de Deu escriume quin día de la setmana entrant arrivarás: ab los brásson oberts t' espera ta muller.

Casta.

*
**

(De Madrid á Barcelona).—Esposa méva: No estiguis impacienta; tinch un negoci entre mans que no 'l puch deixar; he fet *la mar de notas*; la sort 'm protegeix d'ensá que soch fora; si tots 'ls viatjes fossin com aquest, aviat podria anar pe 'l méu compte; fins á *mitjans* del altre més, no tindrà la ditxa d'abrassarte lo téu.

Pauhet.

*
**

(Corréu interior).—Querido senyor Cintet: Acabo de rebre carta del *beneyt* del méu home. Diu que fins á mitj més que vé no tornarà pas; jo tinch pó que tornarà antes; fassi de manera que no baixí fins al istiu; envihili un nou mostruari; encarréguili alguna nova comissió ben lluny. Per 'mor de Deu asseguris de que no vindrá á destorbar nostra felicitat aquell ximplet. ¿M'entén? L' espero á entrada de fosch. *Séba*

Casta.

*
**

(De Barcelona á Madrid).—Dependent méu: Desitjaría saber com ván 'ls *pedidos*; la casa té confiança ab lo séu probat zel y no dupta que anteposará 'l negoci á tot lo demés; adjunt li remeto un nou mostruari de botons acabats de fabricar; son de la última marca; quan hagi fet Madrid, corri las *plassas* d'Andalusia ahont crech que *fará*; no estigui parat; no hi fá rés que no regressi fins que la calor piqui; per diners no s'apuri; *fondos* á Granada; sab li vol bé son *principal* y protector

Cintet.

*
**

(De Madrid á Barcelona).—Mon protector y *principal*: Rebuda la *séba*; l'altre día vareig escriure á la dona, si l' hagués vista ja li hauría dit. Per ara las comissions marxan vent en popa, no m' entench de feyna; lo nou mostruari de botons que m' ha remés, com que son més grossos tenen més *salida*; m' han vingut *al pel*, puig *los* que tinch de *banya* se m' han acabat; per lo demés, demá surto cap á Sevilla; fassi veure á la meva senyora que tornaré l' altre més ó sino 's desesperaría; la pobre, conech que m' anyora. Escriuré desde Granada. Fins al estiu, servidor de vosté

Pauhet.

*
**

(Corréu interior).—Querida Casta: Lo *capgrós* del teu marit m' ha acusat *recibo*; no hi ha cuydado que torni per ara; l' he enviat á la terra de María Santíssima per ferli la *santíssima*... Aquesta nit vindré á sopar y dormir: ja 't duré 'l lloguer. D' aquí al vespre, *pilla*; téu

Cintet.

(*dvertencia*).—En confiança: Las sis cartetas aquestas las vareig trovar, per casualitat, en lo fons d' un *secreter* empenyat; lo que se 'm feya misteriós era l' haverlas trovat totas sis juntas ben empaquetadetas ab un llas de seda.—¿Com s' explica—(vaig dir al amo de la casa d' empenyos)—que féssin cap las sis cartas á un mateix paquet?—Molt senzill, (vá contestarme); ¿no coneix que 'l *negoci* era tracte convingut entre 'ls tres, sino que s' escribian pera cobrir las apariencias?—¿Es dir que l' un sabia del altre que...?—¡Y tot home!—

Tapa, noy.

PEPET DEL CARRIL.

¿ESTÁ V.?

==== (Tr. de B. CASANOVAS) =====

AB veu un xich alterada y fins groguench lo color, las culpas á un confessor va dí una dona casada:

—Diumenge missa no ohí per tindre d' aná á la plassa sens poguer torná á sortí, y això á qualsevol li passa. Está, Pare, está vosté?...

—Estich, filla meva; y qué?...

—No fá molt que una qüestió ab lo meu home he tingut; y plena d' exaltació

li he dit animal, llanut...

Está, Pare, está vosté?...

—Estich, filla meva; y qué?...

—Jo en Quaresma no dejuno y no 's pensi, que m' agrada; pero no ho vol lo meu Bruno porque estich embarassada.

¿Vosté está, Pare Gaspar?...

—¡Filla meval... y qué haig d'estar?

JORDI MONTSERRAT.

FOTOGRAFIAS INTERESANTES

CATÁLOGO: 50 céntimos

en sellos de correo

The Publishing Office—AMSTERDAM.

La prosa de la poesia

*Si vols viure de poesia
mira que te hi va la pell.*

Qui canta 'l seu mal espanta»
diu l' adagi; no es pas cert;
pateixo mal de *carpanta*
y quant mes la boca canta
mes lo ventre está despert.

Rondinant las mevas tripas,
buscantme sérias rahóns,
me diuhen: No 'ns engalipas,
de cansóns sempre 'ns atipas
y no estém pas per *cansóns*.

Ni ab *idilis* ni *cuartetes*
calmarás nostre neguit;
coneixém las tevas tretas,
mes que siguin *farinetas*
dónans cosas de profit!

L' aucellet qu' en la enramada
refila desde son niu,
fes que per eixa vegada
se torni alguna *perdiu*
de bosch ben *escabetxada*.

Y las flors amorosidas
per l' oreig del dematí,
se tornin *cols amanidas*
ó bè *monjetas* fregidas
ab l' llorell del mes fi.

Fes que la lluna ensicera
que illumina á los mortals,
se transtorini un cop *sisquera*,
en *formatje de Gruyera*
ó, be en tortell de vuyt rals.

Y aquella font cristallina
que corre tan dolsament,
vi 's torni sense *fluxina*,
y agafant la *paperina*,
calmará nostre torment.

Que si es rica la natura
y bonica de admirar,
es una vritat segura,
que quan la *gassussa* apura
es mes bona de menjar.

La llebra qu' espay li falta
per fugir dels braus llebrers,
es molt bonica quan salta!
te una hermosura qu' exalta,
pero en la *casola*... mes!

Deixat, deixat de caborias,
la gloria 't fá perdre 'l cap,
tot son cosas transitorias,
sols un home está en sas *glorias*
quan te ben *farsit* lo *pap*.

Sols menjant las tripas viuhén,
mes jo, segueixo cantant,
qu' espanto 'l meu mal me diuhen,
mes estich cert que se 'n riuhen
puig lo mal va pitjorant.

Me torno groch, m' en flaqueixo,
semblo ya casi un secall,
y si be cantant segueixo
las cansons interrompeixo
com ara... per fe un badall.

Badall de gana que apreta;
amarch suspir que sortint
del ventre, en contra 'l poeta,
entre quarteta y quarteta
m' está sempre interrumpint.

Badall de queixa, qu' envia
lo cap, en contra 'l ventrell,
y 'm diu ab veu d' agonia:
«Si vols viure de poesia
mira que te hi va la pell!»

Badall que ve á se un *poema*
de amargura y de dolor,
badall que com anatema
totas mas ilusions crema
deixantme ab mes mal de cor.

Y jo canto, y vaig cantant
per veure si 'l mal espanto,
pero ay! estich finant,
y canto d' esma y quan canto
estich sempre badallant.

«Qui canta 'l seu mal espanta»
diu l' adagi, tant deból
pateixo mal de *carpanta*
y quant mes ma boca canta
mes gana tinch, si senyól.

JOSEPH M.ª CODOLosa.

Anant pel mon

SONET

En las naus que navegan mes seguras
he trovat mariner contant sas manyas,
y en estables de toros, prop sas banyas,
torero referint sas travessuras.

He trovat en castells de pedras duras
militar explicant sas grans hassanyas,
y en barracas d' herbám y secas canyas
lo cassador dihent sas aventuras.

He trovat en tabernas poch vistosas
lo pinxo que ab sa llábia sense freno
va contant valentias assombrosas;

Pero 'l que no he trovat may en ma vida
es un de tots aquets que aquí anomeno
que explicantse no digui cap mentida.

A. ROSSELL.

CANTARS

Hi ha ximplets que sempre parlan
de las glorias del amor:
no dormir, no tenir gana,
corsecarse y estar groch.

No vals tant tú com lo susto
que m' has dat aquesta nit;
he somniat que eras casada
y que jo era 'l teu marit.

Es l' amor, Carmeta maca,
igual que la brossa al ull:
per mes que 'm vulla distreure,
sempre tinch de pensá en tú.

A. PALAU.

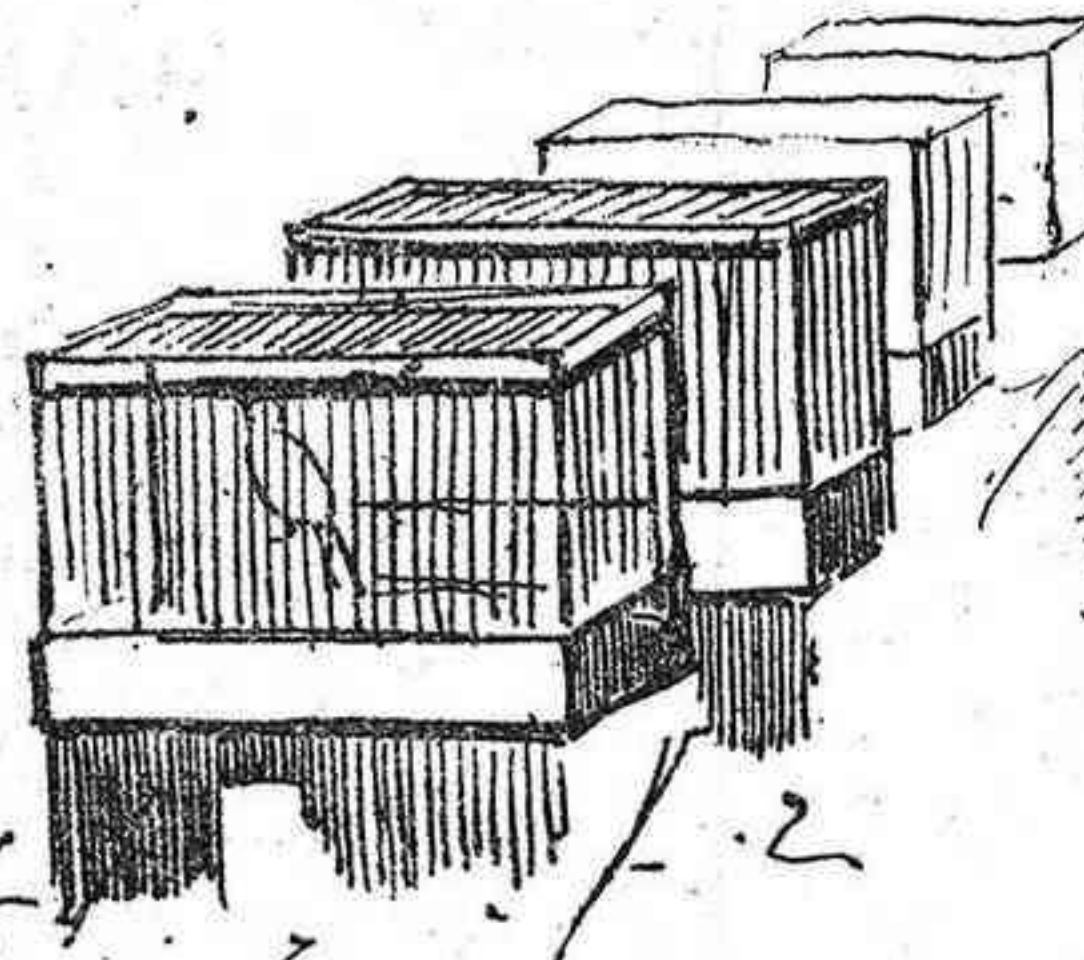
¡¡La Tomasaaaaa!!

Domadors de gossos.

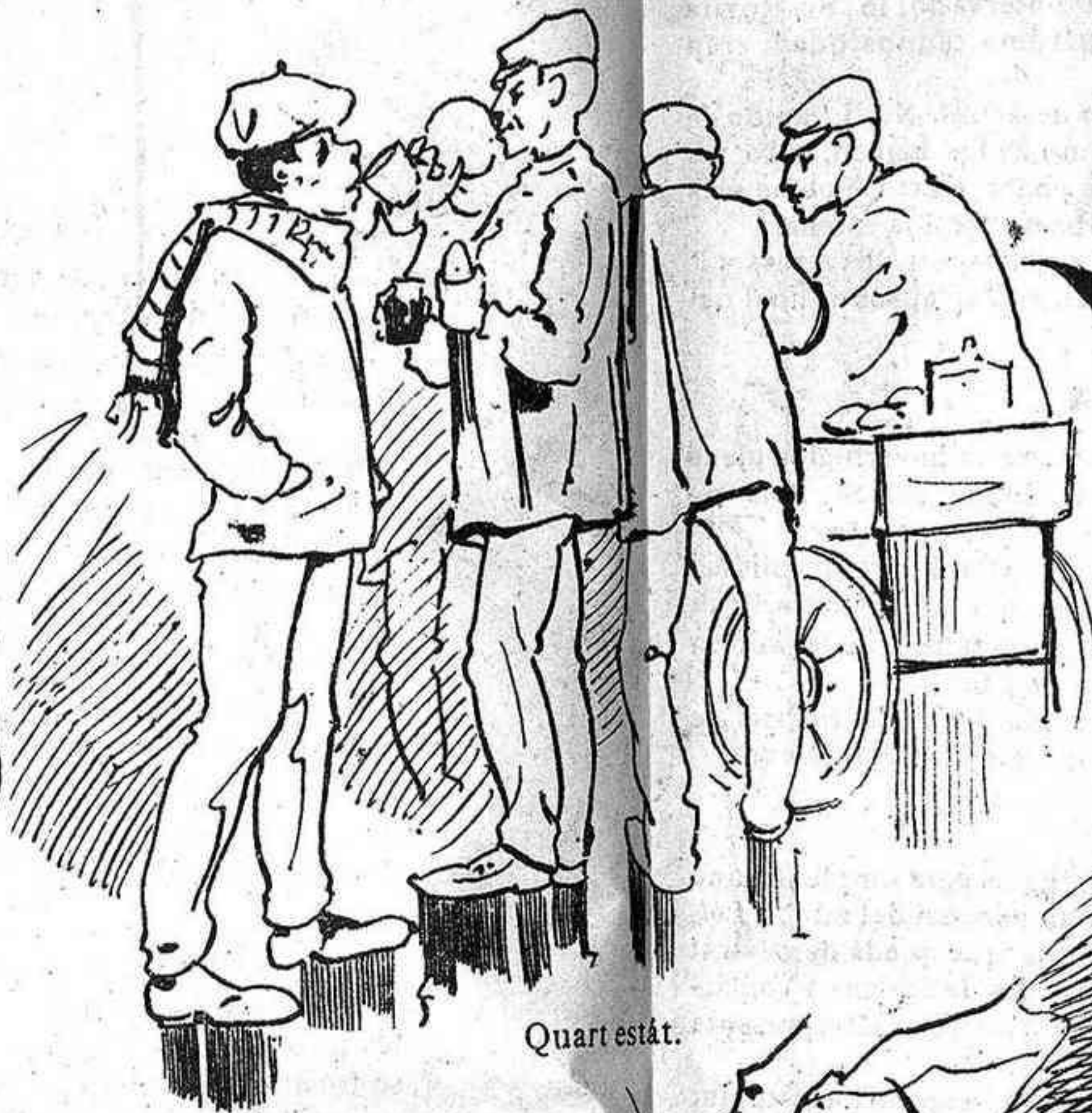
Dispesers.

Planxadoras

Buscant mascle

Quart estát.

Caganers.

Comerciants

Conductoras.

Donzellas.

Exposició permanent.

Divertint la gana.

GALINIE

NOSTRE RETRATO

Es lo de la guapíssima tiple de opereta italiana ADELINA TANI, que per sa bonica veu, desenvoltura escénica y elegancia en lo vestir, ha fet que resultessin éxits tots quants personatjes han sigut á ella confiats en lo transcurs de la actual temporada en lo teatro Circo Barcelonés.

Ab dir que en son género, no li coneixém altre rival que sa distingida jermana Eleneta creyém que es lo millor elogi que podém fer á tan elegant artista.

Teatros

CIRCO BARCELONÉS

Es *Orfeo all' inferno* una de las millors operetas del célebre Offembach y com son argument está tot ell bassat en la Mitologia, dit está que en sas escenas hi ha de haver una continuïtat d' exhibició de gambas pera lo que se fa indispensable, luxosos trajos, especial gust en los figurins, desenvoltura en los artistas y llibertats escénicas fins arribar á tantejar punts de can-can en varis de sos ballables.

Tot aquest conjunt se fá altament necessari en *Orfeo*, pero si coaccions en l' escenari son causa de que la opereta se executi ab balls mistichs, allavors en lloch de ser aplaudida, resulta sissejada, com succhí en lo quart acte, que al veurer que dominavan corrents de escrupulositat, en al grau, lo públich, y ab molta justicia, demostrá son viu desagrado.

Si la empresa té empenyo en regenerar aquest teatro, te de procurar complaure al públich á la mida de sos desitjos y tal com exigeixen las obras que 's posan en escena, pero no al capritxo de certas personas que en tot entendrán menos en teatros.

Entrant ara al desempeñyo que hi doná la companyias, debem dir que fins lo segon acte inclussiu, tots los artistas hi estigueren á gran altura, produhint un exitás lo final ahont sigué aplaudidíssima la incansable Eleneta Tani.

Com ja estém á las derrerias de temporada, los beneficis s'anuncian ab gran precipitació, puig pera aquesta setmana estavan preparats los de la Sra. Bassini y Sr. Navarini.

Si 'ns prometen reservarnos lo secret, los dirém que las simpáticas Eleneta y Adelina preparan para la *sua serata d'onore* una obreta espanyola. Hi haurá que sentir las.

NOVETATS

Lo drama en 3 actes y un epílech, en vers, *L' hereu del mas*, original del Sr. Rovira y Serra, y estrenat lo dimecres de la setmana passada, ab tot y distar molt de ser una obra notable, revela en son autor disposicions gens despreciables pera cultivar ab profit l' art dramátich.

Si 's tractés d' un autor ja reputat en lo teatro, la nostra crítica no li seria gayre satisfactoria, puig lo drama que 'ns ocupa, presenta molts y molts punts vulnerables, mes la indulgencia que deu tenirse sempre ab una primera composició dramática donada á la escena, fa que no 'ns fixém ab la vaguetat de caràcters, y falta de interés de l' obra del Sr. Rovira, pera dirigir nostras alabansas á sa ben trassada exposició y á la trama ab acert portada fins al final del segon acte.

Al comensar lo tercer, abandonant l' autor la antiquada que demostra haver estudiat ab detenció, entra en las saludables corrents de la escola moderna: pero no tenint prous forsas y alé pera passarlas, mor aufegat en ellas, mes no d' una manera ignominiosa sino després d' haver lluytat sense temer los perills.

Aixó prova clarament que 'l Sr. Rovira va escriure 'ls dos primers actes del seu drama, portat per la rutina, inspi-

rantse en los antichs modelos pero que enamorat, no obstant, de las bellas del teatro modern, sentí desitjos d' bocarshi y ho executá. Mes com qu' aquest no s' avé ab l' vaguetats y mitjas tintas, sinó ab la pintura real y exacte producte d' un estudi constant d' observació, lo Sr. Rovira va caure abrumat al internarse per uns camins que li era casi desconeguts.

¿Ha sigut aquesta cayguda un desastre? No. L' autor de *L' hereu del mas* ha apuntat bé, no ha fet blanch, pero ha demostrat tenir condicions pera poder escriure obras molt ben desenvolupadas que la que acaba de dar á la escena.

En lo desempeñyo estigueren acertats tots los actors y autor del drama fou saludat ab nutrits aplausos al final del tercer acte y al acabar la obra.

ROMEA

Lo diumenge passat en aquest teatro va haverhi dos plés dels que 'n diuhem á vessar, y 'l benefici del Sr. Bals s' resultá magnífich com casi tots los de la temporada.

Desde primers d' Abril la companyia d' aquest colisse formarà part d' empresa y dintre del mes tindrán lloch l' estreno d' *Or de Pitarrá* y la representació de la famosa tragedia *Otjé* del nostre apreciat director.

Ahir nit va tenir lloch l' estreno de *L' ase del Hortolá* de Vilanova de qual sainete ne parlarém la setmana entrant.

TIVOLI

Un plé que valió casi por dos y regalos pera omplir un exposició es lo que vejerem en lo benefici del amic Lo... per lo que 'l felicitem sincerament ja que quedá demostrat que si ell sab guanyarse las simpatias de amichs y concurrenents, aquets lo corresponen dignament quan se 'ls presenten ocasió.

De óperas res de particular; ab lo repertori acostumat s' ha fet lo gasto.

En porta, una série de 10 concerts per la societat de Música drit composta de cent professors y dirigits per lo mestre senyor Mancinelli.

Preparinse las mans pera aplaudir.

CATALUNYA

Molt ben rebuda ha sigut la innovació que s' ha donat al género de la casa, puig obtingué un éxit notable la tan coneguda sarsuela *Entre mi mujer y el negro* lo que fa creure que si hi hagués una empresa que de moment se despreocupés del pésim gust d' avuy dia, prompte lo flamenquisme teatral hauria de arriar velas.

En honor á la veritat debem dir que una gran part del éxit que ha obtingut *Entre mi mujer y el negro* 's deu á l' inmillorable propietat escénica ab que ha sigut presentada de manera que 'ns feu recordar altre temps d' aquet mateix teatro.

En son desempeñyo si observaren ganas de cumplir, per las dots artisticas de algun actor, no secundaren á las indispensables pera la obra; ab tot en alguns moments preferen aplaudir la Sra. Segura y 'ls Srs. Palmada y La Santas.

CIRCO ESPANYOL

Desde divendres próxim actuará en aquest local, convenientment arreglat pera teatro ab un escenari *ad hoc*, una companyia dramática catalana-castellana dirigida per l' distingit primer actor Sr. Borrás, y de la que 'n forma part la senyora Alentorn y lo Sr. Rodó.

Lo indispensable que 's feya aquest cambi en lo local donada la poca afició que hi ha á espectacles eqüestres aixis com també la reputació del director y modicitat de preus que s' han fixat tant per la entrada com per las localitats, fa creure que será de profit la temporada que es próxim á inagurarse.

Molt celebrarém se confirmin nostras noticias.

UN CÓMICH RETIRAT.

BOLSA TEATRAL

GALINIE

—Com hem decaigut Peret!... varem comensar á
Romea y acabém al Café.
—Esperat, qu' encara tiran...

TOTAL RES

LA nit es fosca—molt xiula 'l vent
y bè 'n neteja—tots los carrers.
Fá un fret que pela,—ni un gos se veu,
sols un sereno—ab nas vermell
canta d' un modo—que re s' entén
las *onza y media*—mentres la Seu
dotze horas toca —molt formalment.

D' una finestra—de pis tercer
ab gran estrépit—cau un gran test
de clavellinas,—cau casualment
demunt la quía—d' un gat novell
qu' allí esperava—á l' amor seu;
del test s' espanta—llensa un gemech
que s' encarrega—de durlo 'l vent
á las orellas—del molt fidel
y brau sereno—del barri aquell,
que creu sentirne—la trista veu
de qui demana—¡favor pe 'l cell!

Ab ansia 'l pito—toca amatent,
empunya 'l xuxo—y 's dirigeix
vers hont li sembla—sentí 'l gemech,
mentre altres pitos—donan també
senyal d' alarma—molt diligents.

D' una botiga—l' amo que té
doló á las barras—estant despert,
sentit ha 'ls pitos,—y tot volguent
sabé 'l que passa—sens cap recel
obra la porta—per veureho bè.

Lo gat, qu' es l' héroe—del fet aqueix,
creyent l' enpaytan—se 'n entra prest
per entre camas—del botiguer
dins la botiga—gran soroll fent;
espantat l' amo—ja sense alé
socor demana,—perque ja 's creu
qu' una quadrilla—de lladres té
dins de sa casa—ab instints fers.

Corrent com llebres—en pochs moments
allí 's presentan—armats tots ells,

quatre serenos,—que 'n valen deu,
y tres *guindillas* —que 'n valen cent.
Dins la botiga—se 'n entran prest.
Veuhén un bulto—sota 'l taulell
(que de patatas—es un sach plé)
mes ells creyentne—qu' un lladre n' es
xuxos y sabres—clávanli fers.
Sentint tal ruido—Donya Remey,
que n' es l' esposa—del botiguer,
de cop desperta—y no veyent
l' espós prop d' ella—ab torta veu,
-Roch! Roch! prest crida—(qu' es lo nom d' ell).
Mes los serenos—¡foch! comprenent,
—¡Foch! ¡Foch! tots cridan—per tot arreu,
y 'l pito tocan—que 's repeteix
per tot lo barri—y altre també.

S' obran finestras—va venint gent,
mil vehins surten,—l' alarma creix;
tots se preguntan—Lo foch ¿hont es?
perque tots volen—salvar sa pell.

No falta vella—que á Sant Miquel
quatre ó cinch ciris—fa estona ha encés
y oraciós resa—plena de fé.

Venen bomberos—y ab ells mes gent,
galledas d' aygua—cantis, cubells,
los vehins treuhén,—y llums també.

Com tothom crida—ningú s' entén;
per tot foch buscan—y en lloch se veu,
pisos recorren—y magatzéms,
per terrats saltan—y cel-oberts
fins qu' es de dia,—y rés veyent
de lo qu' es busca—ab tal anhel,
per si 's convencen—que tan mateix
no es altra cosa—qu' un mal entès,
y tothom marxa—mitj mort de fret
cap á sa casa—mentre entre dents
van malehintne—á qui 'ls ha fet
del llit alsarse—total per rés.

LLUIS MILLÀ.

LA FONT DEL GAT

SI 'ls trovadors, las proesas
van cantant pel mon y 'l prat
ensalsant mes sas grandesas,
jo vull cantar las bellesas
que hi han á *La font del gat*.

Barcelona laboriosa
té en lo temps de la calor
una font, font deliciosa,
que 'l que hi va, tan sols hi gosa
sent tiberis ab amor.

Lloch agrest y recreatiu
n' es eixa font celebrada,
puig en los dias d' estiu
sempre hi ha encés lo caliu
per coure la costellada.

Y collas organisadas
hi van ab tranquilitat,
á ferhi varias fontadas.

¡Cóm s' hi fan tantas *gatadas*
ne diuhén *La font del gat*.

D' un gatet se veu l' imatge
sota un doser de verdor
que li forma lo brancatje,
y de entremitx del fullatje
se sent de l' aygua 'l remor.

Qui d' aquella aygua ha probat
molta gana li ha vingut,
y fins á tant s' ha arribat,
que aquella aygua... s' ha deixat
per béurer vi del aixut.

Y vinga fer pollastradas,
menjar bons peixos, bifechs.
Puig convé moltes vegadas,
á personas desganadas,
fer sacrificis y aplechs.

Mes, vos dich ab tot judici,
que mentres lo temps no mudi,

no farà així un sacrifici
may cap mortal, que d' ofici
ne siga mestre d' estudi.

Y quan un, ja satisfet,
del tiberi y de la gresca,
y hasta inspirat del gatet,
pot dormi com un porquet
per pendre un rato la fresca,

Quan la llum del sol, cansada
se retira al Occident
per acabar la jornada,
se presenta la vesprada
qu' un se trova mitx calent.

Y ab la lluna y sos colors,
y ab los tiberis y 'l prat
y l' aygua fresca y las flors
se passen sempre millors
los jorns en *La font del gat*.

JOSEPH LLUCH MOREU.

Campanadas

Segons notícies la Companyia catalana del Teatre de Roma excepció feta de alguna entitat com la Sra. Parreño y lo Sr. Capdevila, passarà á actuar al Teatre Fortuny de Reus durant lo mes de Juny pròxim.

Han sigut absolts los Srs. Roldós y Puigarnau en la causa contra ells seguida sobre usurpació de *patente* per la construcció d'una màquina de fer cigarrillos.

Si han sigut absolts, deu voler dir que tenen rahó. Y si tenen rahó. ¿Qui 'ls hi paga los perjudicis originats? Lo moro Benani?

Sé que la capa que 't tapa,
l'has comprada, y qu' es ben teva
pero si algú 't diu qu' es seva,
créume... dónali la capa.

La setmana passada va ser detingut en lo Passeig Nacional de la Barceloneta pel guardia municipal de punt, un jove que portava á coll un sach de café qual procedencia no va explicar satisfactoriament.

Jove y sach foren conduhits al Jutjat.

Per haver robat café
á la presó se 'l durá,
pro com qu' ab rectitut 's vá
pel sach no li... farán ré.

'N Julio Ferry ha mort.
Y ara los francesos se 'n adonan de lo que valia.
Quan era viu, tiros, llenya y despreci.
Ara los funerals á compte del Estat.
Tot lo del mon es aixís.

'N Sagasta processát.
Fora lo que falta veure.
Aixó si que passaria d' alló de: *A la justicia prender.*
Be, ja vindrá aquell tio ab la rebaixa.

Ara que cada fill de familia escriu dramas ab mes ó menos actes y versos mes ó menos coixos, será d' oportunitat si es que no las coneixen, que 'ls fem deu céntims de las miserias y desgracias qu' han sigut en tot temps patrimoni dels grans homes.

Homero visqué demanant caritat.

Camoens va morir de fam al mitj del carrer.

El Tasso, que segons, sembla, era aficionat á treballar de nits, los días que no feya lluna, no podia escriure, porque no tenia quartos pera comprar candelas.

L' immortal Cervantes, lo día que va acabar lo Quijote tingué d' anarsen al llit sense sopar.

Ariosto se queixava de no possehir mes qu' una capa vella y estripada pera tapar las sevas carns.

Milton va vendre per 10 guineas lo seu «Paradis perdut».

Corneille no tingué caldo á casa seva, lo día en que va acabar la seva vida.

Esopo visqué en la esclavitut y va morir estimbat en Delfos.

Y per fi Shakespeare, lo geni del art dramátich, sigué xiulat en lo teatro.

¿Si aixís va pagar lo mon lo talent d' aquets grans homes, que farà ab los escriptors escarransits qu' ab sas composicions fan venir bascas y ganas de suicidarse?

Me temo que 'l día menos pensat, los seus ossos servirán pera fer barnillas de vano y mánechs de ganivet.

En los escaparats del distingit fotógrafo Sr. Ferrepiere Pelayo 10, hi ha exposats tres retratos tamany natural, busto, *foto-gravure* que cridan l' atenció del públich.

Un d' ells es del Sr. Codol professor de piano del Conservatori, de gran parecut é irreprotxable factura.

De tres senyoras qu' anavan en cotxe quals caballs varen desbocarse á Madrid, y que, espantadas van tirarse á fora, una d' ellas va quedá cadavre á l' acte.

Los pobres no corrém aquets perills.
¡Ho tenim molt grás!

Los propietaris que tingan que vendre fincas, que no entreguin de *bibilis bobilis* las escripturas ni á casa 'ls advocats.

Dias passats un que va ferho, quan va adonarsen hi havia una hipoteca á sobre d' uns quants mil duros.
Y un plet en perspectiva.

Repichs

Lo divendres 17 del corrent se va obrir, á pesar dels adictes á la Fulla, la capella protestanta de Madrid.

Celebrém la determinació del Govern de no haver escoltat als *protestants* de la apertura.

Una casa mes ahont s' alaba á Deu.
Ben vinguda siga.

Diu un colega que en los tres mesos que porta de vida l' actual Govern, ho fa tan malament com l' altre.

Y donchs qué 's pensava?

Que 'ns deixí un duro y li tornarem quan los que 'ns governin ho fassin bé.

Que ja haurá cobrat.

Secció Marítima

La fragata de fira *María Magdalena*, capitá Castillo, ha naufragat per segona vegada en ayguas de Valencia.

Los armadors que han fet *dos pans com dugas hostias*, sembla que no pretenen pas tornarla á posar á flote.

Es fácil que 'ls pals, vergas, decoracions, trajos y exemplers vagin als Encants.

S' ha perdut ab tot lo cárrech
que ja es tot quant se pot dí,
sens valerli 'l luxu, ni
los telegramas d' encárrech.

Lo vapor *Opera italiana* capitá Font, ha desamarat del amarradero *Liceyo* passant á fondejar al Principal.

San Gayetano desde la gloria dará la rahó á qui la tinga entre los armadors y lo capitá.

'N Gasset reya....

Telegramas

Tanni, 18.—12 nit.—Soch la mestressa y no vuy *can-cans*, ni que s' ensenyin mes camas que las de catre.

PEDRA.

Valencia, 20.—4 matí.—S' han donat cinch representacions de la *María Magdalena*, del senyor Castillo. La primera ab un plé pera veure lo qu' era, las dos segonas ab poca gent, y las últimas ab... ningú.

PLAGE.

Búrgos, 21.—5 id.—La ciutat está irradíssima contra las disposicions del ministre de la Guerra.

LIBRACA.

Córdoba, 22.—6 id.—La població aclama ab alegría al ministre de la Guerra per las sevas disposicions últimas.

LITOPA.

Berna, 22.—8 id.—Per tota la Suissa 's fan lluminarias per la conversió política de Mazzantini.

Van á autorisarse las corridas de toros.

CAMALEÓN.

—Per quin sistema de medicina està vosté,
senyor Joan?
—Jo, per la homeopatia; pels glòbulos.

COLEGIO UNIVERSAL

EXPROFESO PARA LENGUAS

CENTRO DE TRADUCCIONES Y ENSEÑANZA DE TODOS LOS IDIOMAS EUROPEOS

Calle Ancha, número 59 (Edificio «Niu Guerrer»).

CLASES ESPECIALES DE FRANCÉS, INGLÉS, ALEMAN Y GRIEGO
por el docto lingüista señor RAGAZZONI

IMPORTANTE:

Los que deseen adquirir los *apuntes* del desarrollo exacto y contestaciones al programa oficial de 1.º y 2.º curso de Lengua Francesa, Italiana, Inglesa ó Alemana, pueden dirigirse al citado COLEGIO UNIVERSAL.

LITOGRAFIA BARCELONESA

DE

RIBERA Y ESTANY

—5, SANT RAMÓN, 5.—Barcelona—

En dit establiment se fan á preus reduhidissims y ab la major promptitut, tota classe de impresos com son targetas, facturas, memorandums, sobres, membrets, etc. etc.

També se trobará un assortit inmens de cromos propis per' anuncis industrials, menús, programmas, etc. etc.

Gran especialitat en carnets pera reunions y societats.